

[Pernille Frahm]

Jeg vil gerne spørge fru Charlotte Antonsen, hvem det er, der skal afgøre, om noget er nært ifølge Traktaten, for det må også betyde noget for, hvordan nærhedsprincippet bliver fortolket. Hvem har den sidste, afgørende indflydelse på, hvad der er nært? Hvem er det, der bestemmer det?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Nu forholder det sig jo sådan i EF – og det fortsætter i den nye Unionstraktat – at det faktisk er landene, der beslutter, hvilke politiske områder der skal drages ind. Det er landenes regeringer, der vedtager EF-direktiverne, og det er altså de samme lande, som har skrevet under på princippet i Unionstraktaten, så der ligger alene i dette en væsentlig politisk garanti. Det er jo først og fremmest et politisk begreb.

Men derudover har vi altså fået muligheden for, at et land kan forelægge sagen for EF-Domstolen, hvis det føler, at et direktiv griber ind i nærhedsprincippet; så man har faktisk også en juridisk garanti.

Men det afgørende er, at de tolv regeringer ikke ønsker, at EF skal blande sig i alting.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg anser det for en stor fordel, at nærhedsprincippet er bygget ind i Traktaten. Den nærmere betydning af nærhedsprincippet, den praktiske betydning, vil meget afhænge af, hvorledes landene, herunder også Danmark, griber princippet an i praksis, og selvfølgelig også af, hvorledes Domstolen håndterer begrebet.

I dag er SF's nyeste forhandlingsudspil om situationen ved et nej jo udkommet – jeg ser det i hvert fald for første gang. Jeg har ikke haft mulighed for at studere det i nogen videre dybde, men så vidt jeg ved overfladisk gennemgang kan få øje på, indgår nærhedsprincippet overhovedet ikke som noget af det, SF tager stilling til i sit nye udspil. Er nærhedsprincippet, som det foreligger, noget, der efter SF's mening skal forhandles ud? Er det noget, der skal ændres, eller hvordan forholder det sig egentlig med det? Det kunne da være af en vis interesse at få det oplyst.

Gade (SF):

Jeg vil først koncentrere mig om ændringsforslaget. Selv om vi har haft nogen debat under de korte bemærkninger, vil jeg hæfte mig ved, at disse forslag til ændringer, der jo er en feberredning på målstregen eller et forsøg på feberredning, for os understreger tre ting.

For det første det, vi hele tiden har sagt, nemlig at det flyder for regeringen i spørgsmålet om afgivelse af suverænitet. Vi mener, det var en stor fejl, at et flertal i Folketinget afviste SF's forslag om at få uafhængige eksperter til at komme med udsagn og udtalelser til Folketingets Markedsudvalg, så vi kunne have fået en grundig og dybtgående analyse af hele grundlovsspørgsmålet, om danske love fortsat har forrang for EF-love, omfanget af ændringerne i forbindelse med EF-samarbejdet fra at være økonomisk begrænset samarbejde til at være et fuldt omfattende samarbejde og også spørgsmålet om afgivelse af suverænitet i forhold til § 20-proceduren. Det er altså ikke grundigt nok belyst efter SF's opfattelse.

For det andet, at der er betydelig uenighed, som vi har hørt, mellem ja-partierne om, hvad det egentlig var, man blev enige om i Maastricht.

For det tredje, at forslagsstillerne nu indrømmer, at der egentlig blev forhandlet for dårligt af regeringen.

Vi støtter ikke ændringsforslaget. Vi mener, det er unionstilhængernes egen sag, men ét er jo sikkert: Det er den samme traktat, som alle ja-partierne ønsker at befolkningen skal sige ja til uanset ændringsforslaget.

Hvad Den Økonomiske og Monetære Union angår, undrer jeg mig over formuleringerne i bemærkningerne, men regner med, at de dækker over, at der også afgives suverænitet ved denne beslutning.

Jeg har desuden svært ved at forstå, hvordan flertallet juridisk kan lave adskillelsen mellem asylpolitik og de øvrige bestemmelser om det retlige samarbejde.

Der er altså ikke skabt klarhed, men vi kan fra SF's side godt se, at regeringens oprindelige betragtning om afgivelse af suverænitet er afvist, og den del er SF enig i. Men efter SF's opfattelse er der stadig uklarhed.

Så er det blevet sagt, at denne union er svaret på udfordringerne til os fra Østeuropa og fra de fattige lande. Det synes vi er noget rent